

та-Цезаря, а слѣдователно и на Тиверия-Цезаря.

Кремуций.

Азъ не мога да доброжелателствувамъ нито на Юлія-Цезаря, нито на Августа, — тие ги нѣма вече на свѣтътъ, азъ нищо не говоря и не смѣя да говоря за Тиверия.

Сеянъ.

Сичката твоя история е напълнена съ възгласи, които показватъ, че ти обичашъ старината и искалъ би нейното повръщаніе.

Кремуций.

Азъ обичамъ отечеството си, обичамъ неговата история, защото са занимавамъ са нея; а да желая да са повърне старината ще да каже да стана безуменъ. Онова, което е преминало, не може да са върне: това сѣки знае.

Сеянъ.

Ти рѣшително не искашъ да ма разберешъ, и скоро ще да ма накарашъ, противъ собственното мое желаніе, да заговора съ тебе по-строга.

Кремуций.

Въ какво престѣпление желаяшъ ти да ма обвинишъ, господине?

Сеянъ.

Желаяшъ! бива ли така да говоришъ? Азъ никого не желая да обвиня. Твоите постѣпки ма накаратъ противъ моето желаніе сѣкому добро, да та обвиня въ неблагоприятно положение камъ твоиятъ господарь и благодѣтель.

Кремуций.

Дѣ ти сѣ доказателствата, господине?